

Kolbász, *s z í n p a d i e t ű d* mustár, kenyér

szereplők: KATA, CSONGOR, IMRE

Csongor egy női bugyit szagolgatva maszturbál.

Hosszabb csend.

Aztán bejön Kata.

KATA: *(kifelé)* Az egész a Nutellás epizóddal kezdődött. Nem mintha önmagában olyan hü de nagy dolog lett volna amúgy, csak azért húzott fel annyira, mert direkt szoltam neki reggel. Direkt odamentem, mondom, Csongi, nézd, itt van ez a Nutella, oké? Az én Nutellám, oké? És mivel még van egy picit az alján, ezért beteszem a spájzba, oké? De nem azért teszem be, hogy *te* megegyed, hanem mert ma jön ki az új Succession, és majd szeretném *én* megenni ahhoz, oké?

CSONGOR: Oké.

KATA: Felfogtad?

CSONGOR: Felfogtam.

KATA: De tuti, hogy felfogtad?

CSONGOR: Nyugi már. Nem vagyok fogyatékos.

KATA: *(kifelé)* Erre jövök haza este, nyitok be a spájzba... Volt Nutella, nincs Nutella... És igen, tény és való, hogy egy kicsit elvesztettem a türelmemet, de csak mert ez egy visszatérő probléma, hogy a Csongor és az édességek, és én egyszerűen már... *(beront Csongor szobájába)* Az isten szerelmére, nem hiszlek el, komolyan, hogy tizenhét évesen nem tudod megérteni, hogy egy családban a tulajdonjogok... *(észrevevő, hogy Csongor maszturbál)* Csongor!

CSONGOR: *(abbahagyja a maszturbálást)* Kata! Bazmeg!

KATA: Jézusom! Mi a fasz?

CSONGOR: Mi a fasz?

KATA: Jézusom!

CSONGOR: Kopogni luxus?

KATA: Te mit csinálsz?

CSONGOR: Mit, bazmeg, mit! Matekházit! Szerinted?

KATA: De miért nem zárod be az ajtót?

CSONGOR: Be volt zárva az ajtó!

KATA: Olyan felelőtlen tudsz lenni! Miért nem használod az eszed? Még szerencse, hogy én jöttem be! Mi van, ha nem én jövök be? Apa bejön, akkor mi van?

CSONGOR: Na jó, ez most nem kell, jó? Azért ne csináljunk már úgy, mintha buzipornót néznék! Igen, maszturbálok, és? Az emberek maszturbálnak. Apa is maszturbál. Az édes drága cukimuki Simonkád is. Igen. Ő is. Minden egye...

KATA: *(észreveszi Csongor kezében a bugyit)* Az mi?

CSONGOR: Mi? *(próbálja elrejtteni)* Semmi.

KATA: Az a Laura...? Te kiloptad a barátnőm táskájából az összeizzadt, összetesizett...?

CSONGOR: Nem. Mi? Nem.

KATA: De mikor?

CSONGOR: Nem tudom. Akkor. Kedden. Amikor itt aludt. Kimennél végre?

KATA: De mit csinálsz vele?

CSONGOR: Semmit.

KATA: Semmit.

CSONGOR: Semmit. Vagy valamit. Vagy nem tudom.

KATA: De mi, a Laurára gondolsz, és akkor így... Szolgatod, meg...? Vagy nyalogatod? Vagy mit csinálsz?

CSONGOR: Nem tudom, Kata, semmit, nem tudom, hagyjál már békén, mi köződ hozzá?

KATA: Oké, oké...

CSONGOR: Elloptam, igen! Mert azt hittem, hogy jó lesz! De nem lett jó, mert undorító és bűdös, és ilyen fehér is egy kicsit, meg nem tudom, az egész olyan...

KATA: Ezt mondjuk megmondtam volna neked.

CSONGOR: Jó, köszí szépen, akkor majd legközelebb megkérdezlek, mielőtt ellopom, kimész?

KATA: De figyelj már, most ha te... Szóval akkor miért nem dugod meg a Laurát?

CSONGOR: Menjél már ki!

KATA: *(csettint)* Ennyibe kerülne. Múltkor is, szalagavató after, megivott két tubit, aztán ott rázta neked a seggét.

CSONGOR: Tudom.

KATA: Csak hát szartál fejére. Mint egy igazi pöcs.

CSONGOR: Tudom. Tudom.

KATA: Na, de hát akkor miért nem írsz rá? Bepisilne a boldogságtól.

CSONGOR: Mert nem akarok ráírni.

KATA: Aha. Szóval ráírni, azt nem akarsz, de a bugyiját azért szolgatod.

CSONGOR: Igen! Mert nem jön be! Most ezen mit nem lehet érteni?

KATA: Ki? A Laura?

CSONGOR: Igen! Nekem nem!

KATA: Akkor miért lopod el a bugyiját?

CSONGOR: (*kifakad*) Hát azért! Mert a Laura mindenkinek! És ezzel baszogat már mindenki, hogy dugd meg, dugd meg, miért nem dugod már meg, és én meg nem értem, hogy én miért nem...?

KATA: De Csongi, akkor ne dugd meg. Ha nem akarod megdugni, akkor miért akard megdugni? Dugjál meg valaki mást. Vagy ne dugjál meg senkit. Nem kell neked mindenáron megdugni valakit.

CSONGOR: De meg kell. Mert muszáj.

KATA: Oké, oké... Akkor dugd meg az Évit.

CSONGOR: Dehogy dugom meg az Évit.

KATA: Akkor a Blankát. Vagy a Francit.

CSONGOR: Mm.

KATA: Hát akkor dugd meg újra a Petrát.

CSONGOR: Jó.

KATA: Most mi van? A Petra nagyon szép lány. Szépnek gondolt. Egyesek által.

CSONGOR: Ő nem akarna velem...

KATA: Ne hülyéskedj már, hát a mai napig azt hallgatom, hogy bárcsak még egyszer megdugnád, mert...

CSONGOR: Nem is dugtam meg akkor se.

KATA: Dehogynem, hát megdugtad.

CSONGOR: Csak megbeszéltük, hogy azt mondjuk, mert azt nem lehet mondani, hogy majdnem, csak aztán végül nem. Mert a Petrának az ciki lett volna, hogy nekem a Julcsival már igen, és akkor vele meg nem. Pedig igazából a Julcsival se...

KATA: A Julcsival se? (*összerakja, hogy mi lehet a baj*) De várj, te akkor igazából még...?

CSONGOR: Igen! Mert nem! Egyszerűen nem! És nem tudom, hogy miért nem! Mert én már mindent megpróbáltam, bepiállok, beszívok, begombázok, gondolok erre, gondolok arra, és nem, nem, nem! És ha esetleg néha mégis, akkor se tőlük, vagy miattuk, vagy rájuk, hanem csak úgy, nem tudom, attól, hogy szex. Érted. Hogy van egy, nem tudom, akarásuk felém, hogy akarnak engem, és ettől én is el tudom kezdeni akarni, de nem őket, csak magát a tényt, hogy ez itt most egy... De aztán meg... Aztán végül valahogy mindig... Hát így... (*összeomlik*) Kata, én nem akarok buzi lenni...

Csend.

KATA: Semmi baj, bébi... (*átöleli*) Na, gyere ide, semmi baj...

CSONGOR: De most akkor én buzi vagyok?

KATA: Nem tudom, Csongi, hát lehet, hogy akkor buzi vagy.

CSONGOR: De miért kell, hogy pont én legyek buzi? Annyira jellemző. Miért nem te vagy a buzi?

KATA: Na, nyugi, ne pánikolj... Most ha esetleg úgy alakul, hogy tényleg buzi vagy, akkor mi van?

CSONGOR: Miért, te akarnál buzi lenni?

KATA: Akarni nem akarnék, de... Ha az lennék, akkor örülnék neki, hogy az vagyok...

CSONGOR: Utálok a buzikat...

KATA: Csongi... Nem utálsz a buzikat. És amúgy is, nem kell őket lebuzizni. Mondjál valami mást.

CSONGOR: Mit, hogy homoszexuális? Az olyan buzis... Amúgy meg én vagyok a buzi, nem? Akkor hadd döntsem már el, hogy...

KATA: Oké, oké... (*simogatja a hátát*) Persze, döntséd... Akkor buzizzál, ha jólesik...

CSONGOR: A faszomat már. Mintha nem lenne elég bajom, bazmeg. Most még ez is.

KATA: Jól van, bébi. Jöjjön csak ki szépen.

CSONGOR: És akkor most ilyenkor...? Most nekem ezt el kellene...? Mit fognak egyáltalán...? (*halálra váltan*) Apa nem tudhatja meg!

KATA: Oké, persze, nem hajt a tatár, majd egyszer, később...

CSONGOR: Nem később! Soha!

KATA: Oké. Ha soha, akkor soha.

CSONGOR: Megígéred? Ígérd meg, Kata! Ígérd meg, hogy nem fogod neki elmondani soha!

Csend.

KATA: (*kifelé*) Szóval ezzel kezdődött az egész. De a dologhoz azért az is hozzátartozik, hogy a mi családjunkban mindig is... Szóval most nem azért, hogy én panaszkodjak, vagy mentegessem magam, de azért... Hát nálunk azért mindig is én voltam a kedvenc gyerek. És nyilván ezt nem úgy kell elképzelni, hogy... Szóval ezek olyan dolgok, amik így egy az egyben nem hangzanak el soha, de hát... Szóval azért az illetet érzi az ember. A kedvenc is, meg a nemkedvenc is. És hát tök logikus egyébként. Miért ne lenne egy apának kedvenc gyereke?

Imre bejön.

KATA: (*kifelé*) Már eleve ott kezdődik az egész, hogy ő eredetileg... Szóval hogy apám igazából mindig is fiúgyereket akart.

IMRE: (*a rokonoknak*) Mamika, esküszöm nektek, én megálmodtam ezt a gyereket!

KATA: (*kifelé*) Valami otthonról hozott mániája volt ez neki, hogy a vérvonal, meg az ősi családja...

IMRE: (*a rokonoknak*) Tudjátok, hogy én nem hiszek ezekben a horoszkópos-kártyahúzos mit tudjam én mikben, de az anyám sírjára esküszöm, hogy amikor először pozitív lett a teszt, én rögtön aznap éjszaka megálmodtam őt! Ott volt, megjelent, láttam, hogy milyen lesz, és olyan is lett! Az arca, a haja, a szemei, minden... És akkor mondtátok meg, én ezek után én ne higgyek az Úristenben?

KATA: (*kifelé*) És hát ehhez jött még az, hogy a bátyám december huszonharmadikán született, ami azt jelentette, hogy a szüleim az első naptól kezdve abban a flessben voltak, hogy maga Jézus Krisztus született le hozzájuk a Csongika testében.

IMRE: (*a rokonoknak*) Olyan szép név, nem, mamika? Van benne valami ősi. És animális. De közben azért előkelő is. Úrias. Csongor.

KATA: (*kifelé*) Van róla egy fotó, ott fekszik a kis egynapos hülye gyerek a karácsonyfa alatt, a kis miniatűr betlehemes izé mellett, bepólyálva, betakarva, mint egy...

IMRE: (*a rokonoknak*) Ajándék! Ez a gyerek az Úr ajándéka!

KATA: (*kifelé*) Csak aztán hamar kiderült, hogy a bátyám... Hát olyan, amilyen...

IMRE: (*a rokonoknak*) Meglátjátok, mamika, sokra fogja még vinni... Már most olyan ügyes és találékony... Meséltem, hogy mi volt az első szava?

KATA: (*kifelé*) Például már egész kiskorában voltak neki ezek a...

IMRE: (*a rokonoknak*) Trombózis! Az első szava! Hát örület!

CSONGOR: (*Katának*) Figyu...

KATA: (*kifelé*) Hát ezek a... Mindenféle ilyen különleges...

CSONGOR: (*Katának*) Figyu már...

KATA: (*kifelé*) Eredeti...

CSONGOR: *(Katának)* Szerinted nem lehet, hogy a sziklák, azok igazából puhák, és csak azért hisszük azt, hogy kemények, mert amikor hozzájuk ér valami, akkor hirtelen így bekeményednek?

KATA: *(kifelé)* Meglátásai.

IMRE: *(a rokonoknak)* Mamika, ez a gyerek olyanokat tud mondani! Ez orvos lesz, meglátjátok! És még jobb is, mint az apja!

CSONGOR: *(Katának)* Mert végül is ez a Schrödinger macskájából logikusan következik, nem?

IMRE: *(a rokonoknak)* Vagy tudós! Filozófus!

KATA: *(kifelé)* Aztán voltak neki ezek a... Hát ilyen különféle fizikai... Testi...

CSONGOR: *(Katának)* Kata, figyu, érzek itt a talpamban egy ilyen kemény valamit, nem tudom, mintha egy ilyen csont lenne itt, megnézed, légyszi, megtapogatod, hogy mi ez, mert félek, hogy valami ilyen csont, egy ilyen rákos csont.

IMRE: *(a rokonoknak)* Van egy-két különös személyiségvonása, igaz, ami igaz, de hát mamika, mutass nekem egy darab kölyköt, amelyiknek nincs!

KATA: *(kifelé)* Aztán később a suliban is mindig megtalálták ezek a...

CSONGOR: *(Imrének)* Apa, figyu, az Anikó néni üzeni, hogy be kéne majd menjél, de nem tudom, miért, vagyis tudom, csak nem értem, mert nem olyan nagy ügy, mert félreértik, mert azt hiszik, hogy azért ragasztottam fel a gecis zsepit a tükörre, mert aberrált vagyok, de nyugi, nem vagyok aberrált, csak érdekelt, hogy oda ragad-e. A zsepi. A gecitől. Na. Hát érted.

IMRE: *(a rokonoknak)* Igen, egy kicsit nehezen megy neki a beilleszkedés, de hát még csak most lesz negyedikes.

KATA: *(kifelé)* Néha meg csak szimplán történtek vele ilyen érthetetlen...

IMRE: *(a rokonoknak)* Majd kinövi, különben is kamaszodik...

KATA: *(kifelé)* Megmagyarázhatatlan...

CSONGOR: *(Imrének)* Apa, figyu, ne akadj ki, de az van, hogy egy kicsit össze lett törve a kocsi, már hogy összetörtem, de nem én, hanem a villám, vagyis nem a villám, hanem én, de csak mert belecsapott. A villám. A fába. Amikor elhajtottam mellette. És ezért én is belecsap... Ódtam egy kicsit a fába.

IMRE: *(a rokonoknak)* Jaj, mamikám, nem akarok én neked állandóan panaszkodni, de azért ez az apaság, ez...

CSONGOR: *(Imrének)* De nyugi. Jól vagyok.

IMRE: *(a rokonoknak)* Még jó, hogy van a Katácska, nélküle én már...

KATA: *(kifelé)* Szóval ezért alakult aztán úgy, hogy én lettem a családban a...

IMRE: *(a rokonoknak)* Egy áldás az a kislány, az csinálja dolgát, mint a kisangyal, arra senkinek egyetlen rossz szava nincsen... Hát a bátyja viszont...

KATA: *(kifelé)* Mert ha hirtelen az egész családnak az lesz az állandó elfoglaltsága, hogy a bátyáért aggódik, nehogy összetörje magát, megfázzon, elkéssen a suliból...

IMRE: *(a rokonoknak)* Szűzanyám, borogass, ez a fiú, mamika, ez fog engem a sírba vinni...

CSONGOR: *(Imrének)* Apa, most ne kezd már ezt el megint, jó?

KATA: *(kifelé)*... rászokjon a cigire, a fűre, a piára, nehogy kirúgják a gimiből, megbukjon, detoxra kerüljön...

IMRE: *(a rokonoknak)* Én esküszöm, hogy mindent megpróbáltam, az anyám sírjára esküszöm, de semmi nem segít, semmi!

CSONGOR: (*Imrének*) És ha be voltam baszva, akkor mi van? Mohácsi csata, 1526. augusztus 29. Tessék, bebaszva is tudok figyelni!

KATA: (*kifelé*)...nehogy benne maradjon a dühös kamasz fázisban, a videójáték-függő fázisban, a pornófüggő fázisban, a nem tudom mi legyenek fázisban...

IMRE: (*a rokonoknak*) Én nem tudom, mamika, hogy mit rontottam el, én mindig szerettem, és támogattam, de hát egyszerűen mintha genetikailag lenne félrekódolva benne valami...

CSONGOR: (*Imrének*) Neked ez okozza a belső békét, hogy baszogathatsz?

KATA: (*kifelé*) Na, hát ha az egész család folyton ezen pörög, akkor neked már igazából nem is kell tenni semmi különöset ahhoz, hogy te legyél a kedvenc gyerek...

IMRE: (*Csongornak*) Kisfiam, könyörögve kérek, egyszer az életben hallgass rám, meg fogod bánni, ha nem tanulsz, hidd el nekem, hogy később meg fogod bánni...

CSONGOR: (*Imrének*) Mi lenne, ha kipróbálnánk, hogy az életben egyszer egy kicsit valaki mást baszogatunk? Pölö a Katát? Pölö baszogtathatnánk egy kicsit a változottság kedvéért a Katát!

KATA: (*kifelé*) Elég hozzá az is, hogy veled csak simán...

IMRE: (*Csongornak*) Jó, én ezt nem bírom tovább.

CSONGOR: (*Imrének*) Jó, én ezt nem bírom tovább.

KATA: (*kifelé*) Hát hogy veled minden oké.

CSONGOR: Apa, elköltözöm Skóciába.

Csend.

IMRE: Tessék?

CSONGOR: Ennyi volt, nem bírom tovább, elmegyek.

IMRE: Skóciába.

CSONGOR: Igen, Skóciába.

IMRE: Skóciába. (*Katának*) Hallod ezt? A bátyád megy Skóciába.

KATA: Apa...

CSONGOR: Igen, megyek. Két hét múlva repülök.

IMRE: (*Katának*) Két hét múlva repül. Hát ez nagyon jó. Repül Skóciába. (*Csongornak*) Jó, hogy nem rögtön Burkina Fasóba mész, édes fiam.

CSONGOR: Jó, apa, figyu, én előre szólok, én készültem, és rólam ez most leperog...

IMRE: Vagy még távolabb esetleg? A világ végére mondjuk?

CSONGOR: De talán a gecizés helyett megpróbálhatnál egyszer az életben megérteni engem.

IMRE: Mars, Szaturnusz, hm?

KATA: Apa, ne legyél már gyerekes, tényleg.

IMRE: Gyerekes? Én? Isten ments! Menjél, fiam! Menjél Skóciába!

CSONGOR: Megyek, igen.

IMRE: És mit fogsz ott csinálni, azt azért elmondod? Titokban jelentkeztél egyetemre?

CSONGOR: Nem jelentkeztem.

IMRE: Akkor? Mész autista gyerekeket tutujgatni valami nyomoréktelepen?

CSONGOR: Mi? Nem...

IMRE: Akkor elmondanád, hogy mi a túrót fogsz te kezdeni magaddal Skóciában? Már azon túl persze, hogy napi háromszor kivered a pöcsödöt, és vedeled azt a szar Guinness!

CSONGOR: Nem tudom, van ott egy haverom, ő majd segít, nem tudom, de elmegyek...

IMRE: Dehogy mész. Nem mész te sehova. Itt maradsz szépen a seggeden.

CSONGOR: Nem tudok itt maradni, apa. Nekem el kell mennem, én nem bírom már ezt, és...

IMRE: Mit nem bírsz?

CSONGOR: Nem tudom, ezt az egészszet, nem tudom, a barátaimat, a családomat, tégged...

IMRE: Engem?

CSONGOR: Nem téged, az egészszet...

IMRE: Milyen egészszet?

CSONGOR: Nem tudom, nem az egészszet, hanem csak máshol akarok lenni, és mást akarok csinálni, mert én nem ez vagyok, én nem akarok ez lenni...

IMRE: Mi van? Mi nem akarsz lenni?

CSONGOR: Ez! Hát ez! Én más akarok lenni! Másmilyen!

IMRE: De milyen? Ne legyél már hülye, édes fiam! Hát olyan vagy, amilyen! És mi olyanak szeretünk!

CSONGOR: Tudom, igen, apa, tudom, de pont ez a baj, hogy én másmilyen akarok lenni...

IMRE: Akkor legyél másmilyen.

CSONGOR: De nem tudok másmilyen lenni! Itt már nem lehetek másmilyen!

IMRE: Miért ne lehetnél?

CSONGOR: Mert itt már ilyen vagyok! Itt már mindenki tudja, hogy én ilyen vagyok, akkor hogy legyek másmilyen?

IMRE: Na jó, kisfiam, akkor most valamit tegyünk tisztába. Te akárhova mész, te ott is csak ilyen leszel, amilyen itt vagy. Mert te ilyen vagy. Mi az édesanyáddal megtettünk mindent, hogy ne ilyen legyél. Mi nullaéves korod óta vért izzadunk, hogy neked a feneked alá legyen téve minden az ötödik kerületi lakástól a vasárnapi meccsnézésen át a kibélelt, pihe-puha, gyereksimogató magániskoláig! De hát ez van. Az élet nem kívánságműsor. Te ilyen lettél. De nincs ezzel semmi baj. Csak hát nem. Nem mész Skóciába. Mert amíg te ilyen vagy, addig Skóciában is ilyen leszel! Úgyhogy tudod, hova mész? Fel a szobádba! Tanulni! Hogy jövőre újracsináld az érettségit, hátha akkor felvesznek legalább valami büfészakra! Világos? Azt kérdeztem, világos?

Csend.

Aztán Csongor kimegy.

KATA: *(kifelé)* Szóval én vittem ki a reptérre. A Csongi nem is aludt itthon az utolsó héten, valami haverjánál volt, csak a cuccaiért jött még haza. Apámmal el se búcsúztak egymástól. Hajnalban ment a gép, én vittem ki, még parkolást is fizettem, hogy segítsék neki feladni a nagy bőröndöt... Aztán emlékszem, mentem hazafele az Üllőin, fogtam a kormányt, és azon gondolkoztam, hogy oké, hát akkor eddig volt az, hogy családom volt, most meg akkor lesz az, hogy családtagjaim vannak.

Imre odamegy a Pocak Büféhez.

IMRE: *(a büfésnek)* Jó napot, két korsó sört kérünk szépen.

KATA: *(kifelé)* Aztán eltelt egy hónap...

IMRE: *(a büfésnek)* Meg két adag kolbászt, kenyérral, mustárral.

KATA: *(kifelé)* Két hónap...

IMRE: *(a büfésnek)* Kártyával, igen.

KATA: *(kifelé)* Öt hónap...

IMRE: *(a büfésnek)* Köszönjük szépen.

KATA: *(kifelé)* És egyszer csak történt valami, amire senki nem számított...

IMRE: *(leül Katához az étellel)* Na egészségünkre... Ha már a meccs cumi lesz, legalább együnk egy jót.

KATA: *(kifelé)* A bátyám élete elkezdett rendbe jönni...

IMRE: *(a telefonját nézi)* Csongikám-édesem most írt. Nem volt késés, anyád már fel is vette.

KATA: *(kifelé)* Talált magának Glasgowban egy jól fizető munkát valami kertépítő cégnél...

IMRE: *(Katának)* Azt írja, lepakol otthon, és utána jön ide, úgyhogy a második félidőt még akár el is csípheti.

KATA: *(kifelé)* Letette az italt, abbahagyta a szívást... És hát lett neki ott kint egy...

IMRE: *(Katának)* Mondjuk azt azért sajnálom, hogy a Pankácska nem tudott hazajönni vele.

KATA: *(kifelé)*...barátnője. *(forgatja a szemét)*

IMRE: *(Katának)* Azért az jó lett volna.

KATA: *(kifelé)* A kedves, gyönyörű, csodálatos, a-Semmelweis-nekem-túl-gyenge volt-úgyhogy-kimentem-Skóciába, a heti-ötször-sportolok és New York Timest-olvasok és a-fingomnak-is-vattacukor-illata-van Pankácska.

IMRE: *(Katának)* De érthető, egyébként, hogy nem tud elszakadni az egyetemről szégyenem...

KATA: *(kifelé)* Na, hát és amikor én már két hónapja ezt hallgattam...

IMRE: *(Katának)* Azért idegen nyelven tanulni az orvosit, az nem piskóta, abba még lehet, hogy a te bicskád is beletörne, kislányom...

KATA: *(kifelé)* Hogy a Pankácska így, a Pankácska úgy... Akkor arra jutottam, hogy ez így nem mehet tovább.

IMRE: *(Katának)* Na de se baj. Ami késik, nem múlik. Majd meglátogatjuk őket nyáron, ugye?

KATA: *(kifelé)* Mert kedvenc gyerekek lenni, az nemcsak kiváltság. Hanem felelőség is. És ezen a félig esős, félig napsütéses délutánon, miközben ettük a Pocak Büfében ezt a vegyes maradékból összedarált, böfögés-utóízű, undormányos kolbászt, nekem ez hirtelen világos lett, hogy muszáj közbelépjek.

IMRE: *(Katának)* Erről jut eszembe, kislányom, akartam mondani, hogy ezt a Falk Miksás dolgot, ezt körül kellene majd járnunk.

KATA: Mi van?

IMRE: Mert tudod, én kalkuláltam. Tervezgettem, számolgattam, osztottam-szoroztam, és per pillanat nagyon úgy fest, hogy azért ez így hosszú távon nem biztos, hogy működőképes.

KATA: Te most ki akarsz engem rakni? Vagy most miről beszélsz?

IMRE: Hát arról. Amiről. Hogy ezt a dolgot, ezt körül kell járni.

KATA: De apa, akkor inkább fizetek valamit. Ha most nektek ennyire kell az a havi százhusz, akkor én azt valahonnan...

IMRE: Kislányom, ne kezd el rögtön a hattyú halálát, légy szíves. Nem kell a száz-hús. Nem foglak kirakni. Csak annyit mondtam, hogy rajtad kívül mások is léteznek még ezen a világon.

KATA: *(megérti, hogy miről van szó)* Apa, istenem, ne kombinálj már megint feleslegesen...

IMRE: Én nem kombinálok.

KATA: De kombinálsz. Ne kombinálj. Miért kell neked kombinálni?

IMRE: Most ebben mi a kombinálás? Semmi nem köti Skóciához. Kiment, megnézte, szép volt, jó volt. De a Pankácska májusban lediplomázik, akkor utána nem fognak ott maradni.

KATA: Ezt a Csongor mondta neked?

IMRE: Nem kell mondania, mert egyértelmű.

KATA: Szóval nem mondta.

IMRE: De mondta.

KATA: Mondta? Ő?

IMRE: Igen. Utalt rá.

KATA: Utalt rá.

IMRE: Erősen utalt rá.

KATA: Oké, apa, akkor én meg arra szeretnék most erősen utalni, hogy a Csonginak szerződéses albérlete van Glasgowban, és nekem eddig még soha egyetlen szóval se mondta, hogy jövőre vagy bármikor haza tervezne jönni. Szóval ezt a Falk Miksás dolgot, azt majd szerintem akkor járjuk körbe, ha esetleg egyszer tényleg hazajön. Nek.

IMRE: De akkor már késő lesz. Előre kell tervezni, nyitott szemmel járni, és gondolkozni a lehetőségeken.

KATA: Oké, akkor majd mostantól nyitott szemmel járok. Meg gondolkozok a lehetőségeken.

IMRE: Köszönöm.

KATA: Szívesen.

IMRE: Csak igyekezzél, légy szíves, gyorsan gondolkozni. Mert kedden jönnek megnézni. Délután háromra.

KATA: Ezt most nem mondd komolyan.

IMRE: Kislányom, én értem, hogy szereted a Falk Miksát. De ha egyszer van egy újgazdag barom, aki hajlandó felmenni piaci ár fölé, mert neki épp most kell lakás a belváros szívében, akkor igenis lépni kell. Arról nem is beszélve, hogy teljesen irrealis ez, hogy te egyedül ténferegysz ott nyolcvan négyzetméteren. Nyilván ha még mindig ketten lennétek, az egy másik helyzet lenne, de hát...

KATA: Oké, ezt most ne keverjük ide...

IMRE: Kislányom, legyél velem őszinte, mi volt a baj a Simonkával? Hát olyan egy kedves, tisztességes, jóra való gyerek... Az a bajotok, hogy nem elég nektek, amikor valami csak egyszerűen jó. Ezt csinálja veletek a kapitalizmus, hogy mindenkiből a legjobbat akarjátok.

KATA: Talán mert nem akarok egy olyan házasságban megrohadni, mint a tiétek.

IMRE: Én nagyon szeretem anyádat. Kereshetnék jobbat, persze, de hát az se lenne jobb. Na, ebben igazán tanulhatnál a Csongikától. Nézd meg, azok milyen szimbiózisban vannak a Pankácskával... Azokat egymásnak teremtették, és ezt szépen felismerték, és most...

KATA: *(közbevág)* Apa, kérdezhetek valamit?

Csend.

IMRE: Kérdezzél.

KATA: Igen. Oké. Kérdezek.

IMRE: Akkor nem kérdezel?

KATA: De, kérdezek, csak... Szóval ez nem igazán egy kérdés... Hanem egy... Hát egy mondas.

IMRE: Egy mondas.

KATA: Egy elmondás. Mert van ez a dolog, amit el kéne mondjak. Már egy ideje. Mert tudnod kell. Lene. Róla.

IMRE: De miről?

KATA: Arról, hogy... Szóval hogy vannak dolgok, amikről nem tudsz. Vagy hát nem dolgok, hanem egy... Dolog.

IMRE: Kislányom, ne haragudj, én igyekszem, de egyelőre még egy szót nem értek abból, amit mondasz.

KATA: De nem is az a lényeg, hogy mi az, amiről nem tudsz. Hanem hogy van valami, amiről nem tudsz, oké? És hogy majd amikor megtudod, akkor úgy reagálj, ahogy kell. Lene. Reagálni. Erre a dologra. De közben úgy is, mintha nem tudtad volna. Mert senki más se tudja. Csak én.

IMRE: De kincsem, hát akkor mondd el. Az apád vagyok, bennem megbízhatok.

KATA: Tudom, csak nehéz, mert ez egy... Hát egy terhelt téma. Nagyon terhelt.

IMRE: *(azt hiszi, hogy érti)* Értem.

KATA: És azt hiszem, hogy igazából nem is jó ötlet, hogy elmondom, csak már olyan régóta cipelem magamban egyedül, hogy már...

IMRE: *(közbevág)* Kicsikém, én téged mindennél jobban szeretlek, azt tudod, ugye?

Csend.

KATA: Mi van?

IMRE: Te vagy az egyetlen kislányom, a szemem fénye, ezen semmi nem fog változtatni.

KATA: Jaj, istenem, apa...

IMRE: Életem, kincsem-bogaram, ne féljél, hát szóltam én bele valaha, hogy te hogyan éljed az életed?

KATA: De apa, én nem...

IMRE: Én kimegyek veled a Pride-ra is, ha akarod... Majd felöltözünk zöldbe, aztán mi leszünk a buzi Fradisták...

KATA: Apa, félreérted, én nem magamról beszélek, hanem...

IMRE: Mi? A Simonka? Ezért kellett vele...?

KATA: Nem, nem a Simonka, a Simonka tökéletesen heteroszexuális, és én is az vagyok, és amúgy megkértelek, hogy ne hívd Simonkának, mert nem öt éves.

IMRE: Akkor megtudtad anyádról, hogy...?

KATA: Mi van?

IMRE: Kata, én tudom, hogy ez meredeken hangzik, de az a sevillai lány, az anyádnak egy fiatalkori kaland volt, semmi több, és különben is, az még jóval azelőtt volt, hogy mi...

Ekkor megérkezik a Pocak Büféhez hátizsákkal a vállán Csongor.

CSONGOR: *(énekel)* Ha megölnék egy lilát, sírnak a parasztok, / siratják a buzik és a pedofilok! / De ha még egy meghal, ne sirassa senki, / csak az Újpest ultrák pa-

raszt gyökerei! / Faszszopó Újpest! Faszszopó Újpest! Faszszopó Újpest! Faszszopó Újpest!

Csend.

CSONGOR: Na, kis lelkesedés? Ennyire azért nem vagyunk szarok.

KATA: Te hogy kerülsz ide?

IMRE: Csongikám!

KATA: Már hogy nem az volt, hogy csak a meccs végére...?

CSONGOR: Szia, apa.

IMRE: Szia... (*megérti, hogy Kata miről beszélt*) Szia...

CSONGOR: (*Katának*) Ja, de, csak aztán gondoltam, olyan keveset leszek itthon, meg úgy hiányzott már ez a... Hát a rutinok, na. Mert nagyon jó kint, de azért ez tud hiányozni. Hogy ha esik, ha fúj, vasárnap délután foci, sör, kolbász, kenyér. Értitek. Úgyhogy gondoltam hagyom a picsába a leucoccolást, és inkább...

KATA: Hát ez szuper! Nagyon örülünk! (*Imrének*) Örülünk, ugye?

IMRE: Örülünk, örülünk.

KATA: Persze, hogy örülünk. Út rendben volt?

CSONGOR: Ja, nem volt vész, csak valami hatszáz kilós német ült mellettem, úgyhogy kellett küzdeni a karfáért... Na, és apa? Te hogy vagy?

KATA: Jól.

IMRE: Hát még egy kicsit. Aztán lassan sehogyse.

CSONGOR: (*Imrének*) De minden ok, vagy...?

KATA: Jól van.

IMRE: Persze. Csak már vége lehetne.

CSONGOR: Minek?

IMRE: Az életemnek.

Csend.

IMRE: Pankácska?

CSONGOR: Hát... Mi van veled?

IMRE: Jól van?

CSONGOR: Jól, persze.

IMRE: Az jó.

CSONGOR: Csak beteg most egy kicsit.

KATA: Beteg?

IMRE: Aha. Beteg.

CSONGOR: De semmi komoly, csak ilyen...

IMRE: Felírjak neki valamit?

CSONGOR: Ja, nem kell, nem, csak egy influenza... Szerű... Valami.

IMRE: Akkor jó. Már meg akartam ijedni.

KATA: Apa, nem hozol egy sört a Csonginak?

IMRE: Sört a Csonginak. Máris.

KATA: Meg biztos éhes is.

IMRE: Éhes. Azonnal. (*odamegy a büféshez*) Még egy Drehert, köszönöm, meg egy adag kolbászt.

CSONGOR: (*halkan, Katának*) De figyu, most van valami...?

KATA: (*halkan, Csongornak*) Ja, nem, semmi... Minden szuper...

CSONGOR: (*halkan, Katának*) Jó, csak nem tudom, egy kicsit olyan, mintha...

KATA: *(vidám)* Tényleg! Fűzet?

CSONGOR: Hát... Jó, fűzet...

KATA: Csak mert mindjárt kezdődik a meccs. *(elővesz egy fűzetet)*

IMRE: *(leteszi Csongor elé az ételt)* Parancsolj.

KATA: *(lelkes)* Fűzet?

IMRE: *(nem lelkes)* Fűzet, fűzet.

KATA: Na. *(jegyzetel a fűzetbe)* Akkor öt rugóba írom. *(Csongornak)* Eredmény?
Csend.

KATA: Csongi? Tippelj.

CSONGOR: *(a kolbászt nézi)* Igen, bocs, nem tudom, csak... Köszönöm, apa, csak...
Igazából nem is vagyok annyira éhes.

IMRE: Nem vagy éhes?

KATA: Most mondtad, hogy éhes vagy.

IMRE: Akkor minek ugráltatsz, ha nem vagy éhes?

CSONGOR: Jó, nem, igen, éhes vagyok, csak... Mert én ezt így nem biztos, hogy...

KATA: Hajszál?

CSONGOR: De nem baj, mert nem vagyok éhes. Annyira.

IMRE: Kisfiam, most tényleg egy kis hajszál miatt...?

KATA: Muti, kiszedem...

CSONGOR: Nem, nincs hajszál, csak...

IMRE: Kenyér, kolbász, ezt kérted, nem? Mindig ezt kérted.

CSONGOR: Igen, csak a mustár...

IMRE: Jaj, nehogy már kitaláld, hogy nem szereted a mustárt.

CSONGOR: De nem szeretem.

IMRE: Dehogynem szereted. Hogy lehet a mustárt nem szeretni?

CSONGOR: Nem tudom, rosszul vagyok tőle, már a szagától is, nem tudom.

IMRE: Akkor ne edd meg. Akkor a mustárt, azt hagyd ott.

CSONGOR: Hát igen. Csak belelóg.

IMRE: Belelóg... Ja értem... Belelóg...

CSONGOR: Látod, nem? Belelóg.

KATA: Tényleg belelóg.

IMRE: És akkor én most mit csináljak, hívjam ide a Jézus Krisztust, hogy változtassa
neked ketchuppá a mustárt?

KATA: Apa... Nyugalom...

IMRE: Nem nyugalom! Nincs nyugalom! Mégis honnan az édes jó anyámból kelle-
ne tudnom nekem azt, hogy a fiam nem eszik mustárt? Mi vagyok én, orákulum?
Mustárt! Az emberi lénynek az a jellemző tulajdonsága, hogy a kolbászhoz mustárt
eszik! Ha pedig valaki nem akar mustárt enni a kolbászhoz, akkor arról szól! Előre!
Hogy a másik tudja! Mert különben honnan az atyáúristenből tudná?

CSONGOR: Jó, apa, figyu, nem tudom, akkor bocsánat, akkor semmi baj, de most
nem kell ezen, hát érezzük jól magunkat...

IMRE: De kell! Mert kifizettem neked a kolbászt mustárral! Mert nem tudtam! Mert
én ezeket a dolgokat nem tudom! Mert én olyan apa vagyok, akinek ezeket a dol-
gokat nem lehet elmondani!

Imre felpattan, kicsörtet a Pocak Büfé végéjébe, és bevágja maga mögött az ajtót.
Csend.

CSONGOR: Mi a fasz?

Csend.

CSONGOR: Most ez...? Vagy fáj megint a gyomra, vagy...? (*rájön*) Kata, bazmeg, ezt nem hiszem el...

Csend.

CSONGOR: Most szopatsz, ugye? Hazajövök, bazmeg, szopom a faszt a WizzAiren, rám izzad a gecis német a hatezer kilójával, aztán idebumlizok a faszom végére, hogy amikor nyilván semmi kedvem a kurva kolbászotokhoz, de én jófej vagyok, én meg-erőttem magam, erre bazmeg, fogod magad, és kinyírsz?

KATA: Csongor, nyugi, nem nyírtalak ki, csak rosszkedve van...

CSONGOR: Mi a faszomat képzelsz magadról?

KATA: Rosszul alszik, gyomra is fáj...

CSONGOR: Amióta kiderült, hogy puncid van, te vagy az univerzum közepe, és akkor te még ezt is elveszed tőlem? Neked tényleg semmi nem elég?

KATA: Oké, azért ez... Én nem vettem el tőled soha semmit, oké? Én neked mindig mindenben csak segítettem.

CSONGOR: De ne segítsél! Ki kért meg rá, hogy segíts? Életemben először valamit jól csinállok, erre te nekiállsz segíteni?

KATA: Csongor, ha én nem segíték, akkor te a mai napig női bugyikat szagolgatsz.

CSONGOR: És? Mi közöd hozzá?

KATA: Az! Hogy az én apám is, nem csak a tied! Nem szégyelled magad? Hazudozol összevissza, kavarod a szart, eteted a hülyeséggel! Szerencsétlen már el akarja adni a Falk Miksát!

CSONGOR: Ja, hogy a lakás? Most tényleg a lakás?

KATA: Nem a lakás! Apa!

CSONGOR: Megnyugodhatsz, nem kell eladni. Nyilván nem fogok hazaköltözni.

KATA: Tudom, hogy nem fogsz! De ő nem tudja! Felfogod, hogy mit okoz az, hogy te életedben először „jól” csináltál valamit? Jól! Hát igen, ez most képezem, hogy jó! Nagyon jó! Na de mi lesz akkor, amikor kimegyünk hozzád nyáron, hogy találkozzon végre a Pankácskával, és te bemutatod neki a reptéren az Anthonyt! Akkor mi lesz? Könyörgöm, már nagypapa tutoriálokat dobál neki a Facebook! Tévképzettekben él! Olyan szeretettel beszél rólad, mint még soha, szerinted ez így normális?

CSONGOR: Ja, de hát akkor ezt mondjad... Akkor mondjad ki, hogy irigy vagy.

KATA: Irigy? Istenem...

CSONGOR: De hát ez tök rendben van.

KATA: Nem vagyok irigy, te ostoba fasz, csak sajnálom az apámat! Meg téged is!

CSONGOR: Húsz évig te voltál a kedvenc gyerek, tök normális, hogy zavar, hogy most én vagyok.

KATA: Ja, mert szerinted kedvenc gyereknek lenni annyira jó? Tessék, vigyed! Legyél te apuci kedvence, ha annyira akarsz!

CSONGOR: Hát, csak most már nem lehetek.

KATA: De lehetsz. Ugyanis nem csináltam semmit.

Csend.

CSONGOR: Már hogy... Úgy semmit, hogy semmit?

Csend.

CSONGOR: De akkor...? Vagy akkor mi volt ez a...?

KATA: Fingom nincs. Tök hülye már, szenilisedik, olyan hangulatingadozásai vannak, hogy... Csak te ezt nem tudod, mert az egy dolog, hogy az ember telefonál vele heti fél órát, és nyilván abban a fél órában mindenkivel minden szuper, csak az meg egy másik dolog, hogy én itt élek vele.

CSONGOR: Jó, igen, ezt tudom, ez... (*elszégylelli magát*) Bocsánat, igazad van...

KATA: Oké.

CSONGOR: A faszomat, bocsánat, nem akartam, Kata, csak azt hittem, hogy...

KATA: Semmi baj.

CSONGOR: Bazmeg, akkora egy fasz vagyok.

KATA: Nem vagy fasz.

CSONGOR: Miért vagyok ekkora fasz?

Imre visszajön a vécéből.

Csend.

IMRE: Nos. Tehát. (*Csongornak*) Kata... Vagy hogy hívnak már... Csongor... Elnézés szeretnék kérni. Meg Kata. Tőled is. Az előbb egy kicsit elragadtattam magam, de... (*keresi a szavakat*) Mert az az igazság, hogy én tudom, hogy nektek vannak mindenféle prekonceptióitok. Az apátok vagyok, természetes, hogy nem tudtam minden helyzetben megőrizni a hidegvéremet, és igen, biztos hagyták el a számat néha bizonyos sértések, esetleg olyan... Átgondolatlan vélemények, amiket egyébként valójában nem osztok. És most ennek apropóján azt szeretném kérni tőletek, hogy omoljanak le... Hogy omlasszuk le ezeket a közénk feszülő... Mert a jézusi tanok, ugye... „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.” Máté, 5:8. És hogy én... Tehát én nagyon örülnék, ha ti az én irányomba nyitottsággal tudnátok viszonyulni, és így próbálnánk tiszta szívűvé válni. Együtt. De értem, hogy ez a részemről is igényel némi... Tehát például én anyátokat egyszer megcsaltam.

Csend.

CSONGOR: Mi van?

IMRE: Hát mi. Hát az. Amit mondtam. Most akkor ezt elmondtam.

CSONGOR: Megcsaltad? Mikor?

IMRE: Hát akkor. Amikor. Mit tudom én.

CSONGOR: És mi erről miért nem tudunk?

IMRE: Na. Hát ezt mondom. Hogy most már tudtok. És nekem ez jólesik, hogy ezt most ti már tudjátok.

CSONGOR: De anya is tudja? Egyáltalán kivel...?

IMRE: Kisfiam, most nem ez a lényeg, ez régen volt, és különben is csak egy példának hoztam arra, hogy az őszinteség ereje faltörő kosként képes átütni a legvastagabb falakat is. De mondok akkor mást. Én igazából nem szeretem a focit. Tessék.

KATA: Jó, apa, szerintem elég lesz.

IMRE: Elmúlt. És azt is tudom, hogy mikor. Holland–Magyar, nyolc-egy, ott valami bennem... Azóta egyszerűen...

CSONGOR: (*Katának*) Most ez mi a fasz?

IMRE: És hát van még egy, amit nem mondtam még el soha senkinek... Nekem van, hogy eszembe jut, hogy milyen lehet, amikor a szádban van egy pénisz.

Csend.

IMRE: Úgy értem, hogy nem úgy, hogy én erre vágynék. Csak biológiai értelemben... Például a textúrája... Csak sajnos elhánynám magam, mert... De ha lenne csak

egy pénisz... Mindentől független, leválasztva mindenről, csak úgy önmagában...

Akkor azt egyszer szívesen...

CSONGOR: *(Katának)* Hogy te mekkora egy utolsó patkány geci vagy. *(feláll)*

KATA: Csongi...

IMRE: Kisfiam, de hát én csak...

CSONGOR: Hagyjatok! Hagyjatok engem békén! *(felkapja a hátizsákját)*

IMRE: Csongor!

Csongor elviharzik.

Csend.

KATA: Nem hiszlek el, apa.

IMRE: Engem? Engem nem hiszel el?

KATA: Hogy lehetsz ennyire...?

IMRE: Kislányom, mit akartok ti tőlem? De most őszintén. Aggódok, nem jó. Megoldom neki, nem jó. Azt mondom, amit gondolok, fúj. Elfogadó vagyok, rohadjak meg. Akkor mit csináljak, hm? Legyek én is buzi? Az jó lesz? Könyörgöm, én nem vagyok már egy éjszakai sütés, nekem van egy világvéleményem, egy elképzelésszisztem, egy... Egy szépen berendezett, kiismert, tisztán tartott otthonom, amiben tudom, hogy minek hol a helye, és... Azért azok a téglák, azok már elég stabilak! Azokat már nem könnyű csak úgy tologatni ide-oda! És akkor ti most azt kéritek tőlem, hogy ripsz-ropsz rakjam át száz méterrel odébb az egész házat? Hát amikor én ennyi idős voltam, a buziknak külön fürdője volt Budapesten! Hogy a nembuziknak még csak egy levegőt se kelljen velük szívni! Hát rakjátok ti odébb a ti házatokat! Vagy ne legyen odébb rakva egyik ház se! Engem aztán nem érdekel!

Ekkor visszajön a Pocak Büféhez futva, zihálva Csongor.

IMRE: *(óvatosan)* Csongor?

KATA: *(megijed)* Mi a baj? Jól vagy?

CSONGOR: Persze, nem, semmi, csak van valami, ami... És egy kicsit most ezek után furcsa lesz, mert...

IMRE: *(kedves)* Nem baj! Nem lesz furcsa! Itt vagyunk, figyelünk, mondd!

CSONGOR: Hát csak az, hogy van nekem egy... Egy ilyen...

IMRE: Na, mondd, micsoda?

CSONGOR: Hát egy kullancs.

IMRE: Egy kullancs.

CSONGOR: Igen.

IMRE: Van egy kullancsod?

CSONGOR: Lehet. Azt hiszem.

IMRE: *(csalódott)* Akkor szedd ki, fiam.

CSONGOR: Igen, de nem tudom, mert nem látom, mert nem olyan helyen van, és csak így tapintásra...

IMRE: Jó, akkor mutasd meg, és akkor...

CSONGOR: Azt nem lehet.

IMRE: Mit?

CSONGOR: Megmutatni.

IMRE: *(viccel)* Mert hol van, a pöcsödön?

CSONGOR: Az ánuszosomon.

Csend.

IMRE: Az ánuszodon. Egy kullancs.

CSONGOR: Igen. Vagyis nem, hanem a... Hát a... Nem az ánuszomon és nem is a herémen, hanem úgy a kettő között azon a...

KATA: Gát. A gátra gondolsz.

IMRE: Még jó, hogy orvos az apád.

CSONGOR: Igen. A gát. A gátamon. De nem biztos, hogy az, csak nem tudom, érzek ott valamit, egy ilyen kis valamit, mert ha ideges vagyok, akkor szoktam néha így... (*mutatja*) És most meg ott van ez a valami, és...

KATA: De hogy került oda?

CSONGOR: Nem tudom, voltunk kirándulni, de... (*Imrének*) Hogy akkor kiszeded?

IMRE: Persze, Kata kiszedi.

KATA: Hát én megpróbálhatom, de...

CSONGOR: De miért a Kata?

KATA: (*a táskájában kotorászik*) Már ha egyáltalán van csipeszem...

CSONGOR: (*Imrének*) Miért nem te?

IMRE: Kisfiam, a hipochonder úristenedet, a nyakamat ráteszem, hogy nincs kullancs a gátadon!

CSONGOR: De van! Érzem!

IMRE: Jó, akkor majd kiszedjük.

CSONGOR: De mikor majd?

IMRE: Majd majd. Nem tudom. Valamikor majd.

CSONGOR: De ez így nem maradhat, hát piros kör, átmegy a vérembe, begyullad, agyhártya-geci, már lehet, hogy most is épp formálódik bennem az agyhártya-geci...

KATA: (*óvatosan*) Van csipeszem.

IMRE: Kisfiam, ez nem így működik.

CSONGOR: De így működik! Agyhártyás leszek, apa!

IMRE: Én vagyok az orvos vagy te?

KATA: Apa, légy szíves, legalább nézd meg neki, tudod, hogy addig nem fogja...

IMRE: Nem nézem meg!

CSONGOR: De miért nem nézed meg? Te vagy az orvos!

IMRE: Mert nem akarom!

KATA: Meg ha tényleg kullancs, akkor te is tudod, hogy jobb minél előbb...

IMRE: Ne pánikoltasd már!

CSONGOR: Undorodsz tőlem? A saját fiadtól?

KATA: Fél perc az egész...

CSONGOR: Neked is van ánuszod. Vagy gátad vagy mi a faszom.

IMRE: Nem érdekel, szedje ki valaki más!

CSONGOR: De ki?

IMRE: Nem tudom! Bárki! Akárki!

CSONGOR: Tényleg nem fogod kiszedni?

IMRE: Szedje ki a barátnőd!

CSONGOR: Nincs barátnőm.

IMRE: Tudom! Tudom, hogy nincs!

Csend.

Aztán Imre odamegy Katához, elveszi tőle a csipeszt, és elindul a Pocak Büfé végéje felé. Csongor néhány másodperccel később követi.

Hosszabb csend. Kata mozdulatlanul bámul maga elé.

KATA: *(kifelé)* Szóval utólag most már csak az bosszant, hogy soha nem tudtam meg, mit beszéltek ők egymással ott bent. Apámat is kérdeztem, a bátyámat is... „Semmit.” És persze tudom, hogy nem az én dolgom, és ne segítsek, és különben is, de azért... Hát bosszantó, na.

Kata odamegy a pulthoz, hogy kérjen három sört, de amikor látja, hogy a büfés nincs ott, benyúl az ablakon, és elkezd csapolni magának.

IMRE: *(a vécéből)* Egy kicsit még dőlj előrébb, mert nem férek hozzá...

CSONGOR: *(a vécéből)* Így?

IMRE: *(a vécéből)* Igen, így jó, csak egy kicsit...

CSONGOR: *(a vécéből)* Még húzzam szét?

IMRE: *(a vécéből)* Aha, így... És ezt meg fogd meg így erre, hogy a fény... Lejjebb, lejjebb...

CSONGOR: *(a vécéből)* Még lejjebb?

IMRE: *(a vécéből)* Így. Így tartsd.

CSONGOR: *(a vécéből)* Na? Látsz valamit?

IMRE: *(a vécéből)* Hát bazmeg, ez tényleg egy kullancs.

CSONGOR: *(a vécéből)* Mondtam. Én megmondtam.

IMRE: *(a vécéből)* Na jó, egy pillanat, most akkor... Most hozzád fogok érni, ne ijedj meg...

CSONGOR: *(a vécéből)* De fájni fog?

IMRE: *(a vécéből)* Nem fog fájni, fiam, ez csak egy...

CSONGOR: *(a vécéből)* Jó, jó, csak félek, hogy fájni fog...

IMRE: *(a vécéből)* Emlékszel, hogy mikor volt először kullancsod?

CSONGOR: *(a vécéből)* Mi? Nem. De most nem csinálod?

IMRE: *(a vécéből)* De, de, csak eszembe jutott... Kirándulni voltunk a Pilisben, talán a nyolcadik, kilencedik szülinapod lehetett, és a könyökhajlatodba... Nem emlékszel?

CSONGOR: *(a vécéből)* De, igen, vagy nem tudom, azt hiszem, de nem lehetne, hogy ezt majd utána...?

IMRE: *(a vécéből)* Persze, persze, csak eszembe jutott. Hogy akkor is hogy pánikoltál. Meg hogy te nem tudtál a kullancsokról, és így, hogy már tudsz, te már nem is akarsz többet kirándulni. És a húgod meg, a kis nagyokos, beleokoskodott, hogy ha az ember olyan dolgoktól fél, amik lehet, hogy majd egyszer megtörténnek, akkor az egész életét félelmek közt fogja leélni.

CSONGOR: *(a vécéből)* Hát igen...

IMRE: *(a vécéből)* Jó nagy baromság.

CSONGOR: *(a vécéből)* Igen?

IMRE: Persze. A félelmek azért félelmek, mert nem tudjuk őket irányítani. Na, kijött.

CSONGOR: *(a vécéből)* Mi? Nem is éreztem.

IMRE: *(a vécéből)* Öltözz fel. Meg akarsz nézni?

CSONGOR: *(a vécéből)* Fúj. Dehogyan.

IMRE: *(a vécéből)* El kéne tenni. Hogy el tudjuk küldeni laborba, ha esetleg begyullad.

CSONGOR: *(a vécéből)* Apa... Köszönöm.

IMRE: *(a vécéből)* Ugyan már.

Csend.

Kata visszaül a padhoz három korsó sörrel.

IMRE: *(a vécéből)* Várj.

CSONGOR: *(a vécéből)* Igen?

IMRE: *(a vécéből)* Én csak... Tudod, én mindig azt képzeltem, hogy majd a szülést, azt én fogom vezetni. Mert ezek olyan traumatikus élmények tudnak lenni. És úgy képzeltem, tudod, hogy legalább akkor... Hogy akkor legalább egyszer tényleg tudnál majd örülni neki, hogy én vagyok az apád...

CSONGOR: *(a vécéből)* Sajnálom.

IMRE: *(a vécéből)* Nem kell. Nem azért mondtam.

CSONGOR: *(a vécéből)* Tudom.

Csend.

Nyílik a vécéajtó, és kijön rajta Csongor, majd Imre.

Szótlanul leülnek Kata mellé.

Csend.

IMRE: *(ránéz az órájára)* Tíz perce megy a meccs.

Csend.

CSONGOR: Ti nem vagytok éhesek?

Csend.

CSONGOR: Mert én kicsit megkívántam a mustárt. ■ ■ ■

■ **Biró Zsombor Aurél** 1998-ban született Budapesten. A Bécsi Filmakadémián végzett forgatókönyvíró szakon, jelenleg próza-, film- és drámaírással foglalkozik. Első regénye *Visszatérő álmom, hogy apám vállán ébrednek* címmel a Kalligram gondozásában jelent meg 2024-ben.